

من یک زرم آودم

بخش اول : نظام جمع

بخش دوم : عوارض زمین

بخش سوم : جنگ افزارشناسی

بخش چهارم : اصول و مهارت تیراندازی

بخش پنجم : اصول نگهداری

بخش اول : نظام جمع با سلاح

نظام جمع به حرکاتی گفته می‌شود که به صورت منظم انجام می‌شود تا افراد را در انجام کارهای جمعی با یکدیگر هماهنگ کند. در نیروهای مسلح، برای بالا بردن مهارت فردی، افزایش کارایی و هماهنگی گروهی حرکات نظامیان، به آنان آموزش حرکات نظام جمع داده می‌شود و افراد مهارت لازم را در این زمینه کسب می‌کنند. در یک تقسیم‌بندی کلی حرکات نظام جمع به دو دسته حرکات نظام جمع بدون سلاح و حرکات نظام جمع با سلاح تقسیم می‌شود. دانش‌آموزان در پایه نهم با انجام حرکات نظام جمع بدون تفنگ و همچنین مفهوم نظم و اهمیت آن آشنا شده‌اند. در این پایه تحصیلی حرکات نظام جمع با تفنگ آموزش داده می‌شود.

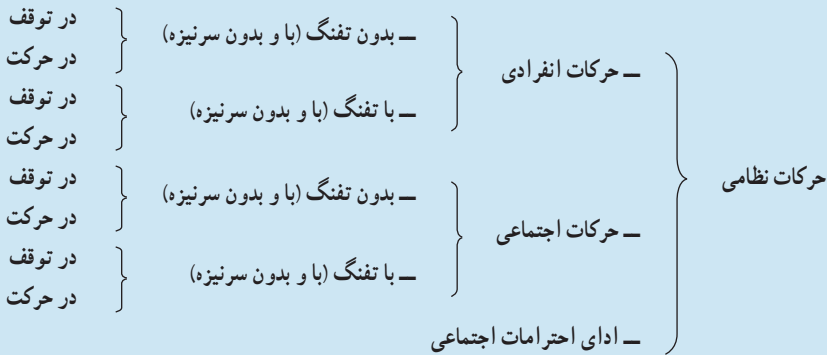
البته انجام حرکات نظام جمع با سلاح و تاکتیک‌های رزم انفرادی، رژه، خیزهای نظامی، عبور از موانع، راه‌پیمایی، دویدن با سلاح و غیره، سطح نسبتاً بالایی از آمادگی جسمانی را طلب می‌کند. به عبارت دقیق‌تر آمادگی جسمانی زیربنای اصلی تمام حرکات نظامی است و بدون داشتن آمادگی جسمانی انجام این حرکات ممکن نیست.

برخی از اهداف آموزش نظام جمع با تفنگ در نیروهای مسلح عبارت است از :

- ۱ اجرای با اقتدار و منظم مراسم مختلف نظامی مانند صبحگاه، رژه و...
- ۲ انس گرفتن و آشنا شدن افراد با تفنگ؛ به عبارتی انجام این حرکات موجب می‌شود افراد با تفنگ مأنوس شوند؛ به طوری که این ابزار جزئی از بدن افراد محسوب شود.
- ۳ افزایش قدرت جسمانی و هماهنگی اعضای بدن و حتی حواس افراد.
- ۴ هماهنگ شدن افراد با گروه برای اجرای مأموریت محوله.
- ۵ آموزش یادگیری اطاعت از فرماندهان.
- ۶ سازمان گرفتن سریع در لحظه‌های حساس نبرد به منظور واکنش بهنگام به اقدامات دشمن؛ ضمن آنکه بی‌نظمی موجب می‌شود دشمن آسان‌تر به اهداف خود برسد.

بیشتر بدانید (۱)

حرکات نظام جمع و آداب نظامی را به طور دقیق می توان به شرح زیر تقسیم نمود.

■ ایستادن با تفنگ

وضعیت بدن در حالت ایستادن با تفنگ مانند ایستادن بدون تفنگ است. مواردی که باید در هنگام ایستادن با تفنگ رعایت شود به شرح زیر است.

۱ کف قنداق تفنگ بر روی زمین قرار بگیرد؛ به طوری که خشاب رو به جلو و تفنگ به طور کامل عمود بر زمین باشد.

۲ دست راست کشیده و دست چپ مشتمل کرده، چسبیده به بدن باشد.

۳ نرمی دست راست (بین انگشت شست و نشانه) از پشت لوله سلاح در قسمت زیر مگسک را می گیرد و چهار انگشت بسته از پهلو لوله تفنگ را مهار می کند.

۴ حالت خبردار حفظ می شود.

■ به چپ؛ چپ با تفنگ

وضعیت بدن در انجام حرکت به چپ؛ چپ با تفنگ مانند حرکت بدون تفنگ است. مراحل انجام حرکات به چپ؛ چپ با تفنگ به قرار زیر است.

۱ با فرمان به چپ (خبر) تفنگ به اندازه چهار انگشت بسته با خم کردن مچ دست از زمین جدا می‌شود.

۲ با فرمان چپ (اجرا) نفر روی پنجه پای راست و پاشنه پای چپ به اندازه ۹۰ درجه به سمت چپ می‌چرخد و هم‌زمان با این چرخش دست راست تفنگ را به اندازه ۹۰ درجه می‌چرخاند و بدون جدا شدن تفنگ از بدن به جلو می‌آورد، به طوری که تفنگ عمود بر زمین باشد؛ از پنجه پای راست تا پاشنه پای چپ و به اندازه طول یک قنداق فاصله باشد و از پنجه پای چپ تا کف قنداق تفنگ به اندازه طول یک و نیم قنداق فاصله باشد.

۳ نفر پاشنه پای راست را از کوتاه‌ترین مسیر محکم به پاشنه پای چپ می‌زند و هم‌زمان قنداق تفنگ در امتداد پنجه پای راست به آرامی و بی‌صدا بر زمین گذاشته می‌شود. این حرکت را می‌توان با شمارش با افراد تمرین کرد.

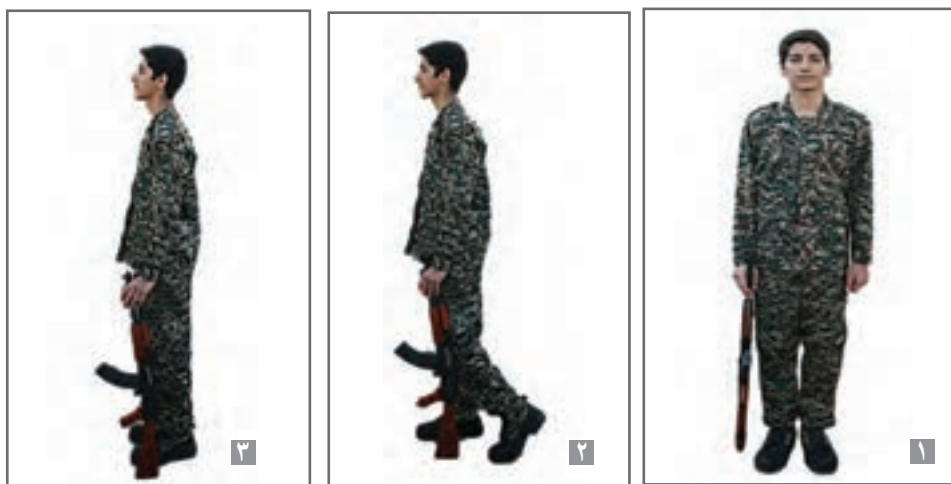
■ به راست؛ راست با تفنگ

۱ با فرمان به راست تفنگ به اندازه چهار انگشت بسته با خم کردن مچ دست از زمین جدا می‌شود.

۲ با فرمان راست نفر روی پنجه پای چپ و پاشنه پای راست به اندازه ۹۰ درجه به سمت راست

می‌چرخد و هم‌زمان با این چرخش دست راست تفنگ را به اندازه 90° درجه چرخانیده، بدون جدا شدن تفنگ از بدن به جلو می‌آورد به طوری که، تفنگ عمود بر زمین باشد؛ از پنجه پای راست تا پاشنه پای چپ به اندازه طول یک قنداق فاصله باشد و از پنجه پای چپ تا کف قنداق تفنگ به اندازه طول یک و نیم قنداق فاصله باشد.

۳ نفر پاشنه پای چپ را از کوتاه‌ترین مسیر محکم به پاشنه پای راست می‌زند و هم‌زمان قنداق تفنگ را در امتداد پنجه پای راست به آرامی و بی‌صدا بر زمین می‌گذارد. این حرکت را می‌توان با شمارش با افراد تمرین کرد. در تصاویر زیر نحوه اجرای حرکت به راست، راست به ترتیب اجرا شماره گذاری شده است.

■ عقب گرد

وضعیت بدن در انجام حرکت عقب گرد با تفنگ مانند حرکت بدون تفنگ است. مراحل انجام حرکات به چپ؛ چپ با تفنگ به قرار زیر است.

۱ با فرمان عقب (خبر) تفنگ به اندازه چهار انگشت بسته با خم کردن مچ دست از زمین جدا می‌شود.

۲ با فرمان گرد (اجرا) نفر روی پنجه پای راست و پاشنه پای چپ به اندازه 180° درجه از سمت چپ می‌چرخد و هم‌زمان با این چرخش دست راست تفنگ را به اندازه 180° درجه می‌چرخاند و بدون جدا شدن تفنگ از بدن به جلو می‌آورد؛ به طوری که تفنگ عمود بر زمین باشد؛ از پنجه پای راست تا

پاشنه پای چپ به اندازه طول یک قنداق فاصله باشد، از پنجه پای چپ تا کف قنداق تفنگ به اندازه طول یک و نیم قنداق فاصله باشد.

۳ نفر پاشنه پای راست را از کوتاه‌ترین مسیر محکم به پاشنه پای چپ می‌زند و هم‌زمان قنداق تفنگ در امتداد پنجه پای راست به آرامی و بی‌صدا بر زمین گذاشته می‌شود. این حرکت را می‌توان با شمارش با افراد تمرین کرد.

■ آزاد

وضعیت کلی بدن در انجام حرکت آزاد با تفنگ مانند حرکت بدون تفنگ است. مراحل انجام حرکات آزاد با تفنگ به قرار زیر است.

۱ با فرمان آزاد، نفر پای چپ خود را به سرعت از زمین بلند می‌کند و به اندازه عرض شانه باز می‌کند و با ضربه محکم به سمت چپ می‌کوبد.

۲ هم‌زمان با این حرکت دست راست به طور کشیده لوله تفنگ را گرفته، پاشنه و کف قنداق از زمین بلند شده، جلوی قنداق به پنجه پا می‌چسبد و در امتداد آن قرار می‌گیرد.

۳ دست چپ مشت کرده و کشیده، پشت بدن مانند تصویر قرار می‌گیرد.

■ دست فنگ

برای جابه‌جا شدن سریع با تفنگ فرمان به دست فنگ داده می‌شود. مراحل اجرای این فرمان به شرح زیر است.

۱ با فرمان به دست (خبر) تفنگ به اندازه چهار انگشت بسته با خم کردن دست از زمین جدا می‌شود.

۲ با فرمان فنگ (اجرا) نفر با دست راست تفنگ را به سرعت به دست چپ پرتاب می‌کند؛ هم‌زمان با این حرکت انگشت شست دست چپ روی روپوش فوقانی و چهار انگشت بسته از زیر روپوش تحتانی را می‌گیرد و دست راست از لوله تفنگ زیر «دستگاه نشانه روی» را می‌گیرد مانند تصویر شماره ۲.

۳ در ادامه دست راست از قنداق تفنگ گرفته به صورتی که آرنج دست راست به پهلوی می‌چسبد؛ خشاب تفنگ رو به جلو و بدنه تفنگ به شکم می‌چسبد؛ سر لوله تفنگ به چپ و رو به بالا قرار می‌گیرد، به طوری که لوله تفنگ زاویه بین گردن تا شانه را نصف کند؛ بند تفنگ رو به پایین قرار می‌گیرد.

■ پا فنگ از حالت دست فنگ

- ۱ با فرمان پا فنگ کف دست راست، با یک ضربه محکم، بست بالای تفنگ را می‌گیرد.
- ۲ دست راست با کمک دست چپ، تفنگ را به پهلوی راست می‌برد.
- ۳ دست چپ، از نزدیک‌ترین فاصله با سرعت پایین می‌آید و هم‌زمان، دست راست تفنگ را در حالت صحیح پا فنگ قرار می‌دهد.

■ دوش فنگ

- اجرای فرمان دوش فنگ در سه مرحله به شرح زیر انجام می‌شود.
- ۱ دست راست، تفنگ را با سرعت از زمین جدا می‌کند و ضمن یک چرخش 90° درجه از سمت راست بدن به شانه چپ در امتداد جانبی دست چپ قرار می‌دهد، به طوری که قنداق عمود بر زمین و تفنگ در امتداد پای چپ باشد و خشاب به طرف چپ و خارج قرار گیرد. هم‌زمان با این حرکت، کف دست چپ انتهای قنداق را طوری می‌گیرد که چهار انگشت بسته زیر قنداق، نوک انگشتان چسبیده به پهلوی چپ قنداق و انگشت شست روی تیزی قنداق باشد و ساعد دست راست عمود بر لوله تفنگ و آرنج موازی با سطح زمین باشد.
 - ۲ دست چپ، تفنگ را با کمک دست راست به سوی شانه چپ هدایت می‌کند، به صورتی که ساعد به موازات زمین و زاویه بین ساعد و بازو 90° درجه باشد. خشاب روی فرورفتگی شانه قرار گرفته، دست چپ همواره قنداق را رویه‌روی بازو نگه می‌دارد و آرنج دست چپ به بدن می‌چسبد.
 - ۳ دست راست با سرعت از کوتاه‌ترین راه پایین می‌آید و نفر به حالت خبردار می‌ایستد.

■ پافنگ از حالت دوش فنگ

اجرای فرمان پافنگ در سه مرحله به شرح زیر انجام می‌شود.

۱ دست چپ قنداق را با سرعت به طور عمودی به پایین می‌کشد و هم‌زمان با این حرکت، کف دست راست ضمن وارد ساختن ضربه محکم به لوله و سیلندر، تفنگ را در وضعیت حرکت دوم دوش فنگ قرار می‌دهد.

۲ دست چپ تفنگ را رها می‌کند و دست راست با یک چرخش سریع ۹۰ درجه‌ای از چپ به راست آن را در سمت راست بدن قرار می‌دهد و هم‌زمان با این حرکت، دست چپ در امتداد سر شعله‌پوش قرار می‌گیرد و دست راست، تفنگ را در فاصله چهار انگشت بسته از زمین نگه می‌دارد.

۳ دست چپ با سرعت از کوتاه‌ترین راه پایین می‌آید و نفر هم‌زمان تفنگ را بدون ضربه زدن و در امتداد پنجه پای راست روی زمین قرار می‌دهد و به حالت خبردار می‌ایستد.

■ پیش فنگ

منظور از پیش فنگ ادای احترام نظامی است و به شرح زیر انجام می شود :

۱ با فرمان «پیش» نفر با خم کردن میچ دست، تفنگ را به اندازه چهار انگشت بسته از زمین بالا می آورد، با فرمان «فنگ» دو حرکت به شرح زیر انجام می دهد.

۲ با دست راست و به سرعت، تفنگ را بالا می آورد و آن را در جلو و وسط سینه قرار می دهد و هم زمان با کف دست چپ، ضربه محکمی به انتهای روبوش لوله وارد می آورد و تفنگ را طوری می گیرد که مگسک در امتداد بینی قرار گیرد؛ فاصله تفنگ از نوک بینی به اندازه چهار انگشت بسته باشد؛ انگشتان هر دو دست در جلو و انگشت شست در پشت قرار گیرد و آرنج ها چسبیده به پهلوی، ساعد دست چپ موازی با سطح زمین، سنگینی بدن کمی به جلو و سر بالا باشد.

۳ دست راست کشیده و از کوتاه ترین راه پایین می آید، به طوری که چهار انگشت بسته در جلو و در امتداد قنناق و انگشت شست مماس با قنناق قرار می گیرد.

بیشتر بدانید (۲)

در هنگام سان یا تشریفات فرمان داده می شود «ملاقات به راست، پیش فنگ». در این حالت، حرکت سوم پیش فنگ با گرداندن سر به راست انجام می شود، به طوری که چانه بالا و بدن در وضعیت صحیح ایستادن قرار گیرد.

۱

۲

۳

■ پافنگ از حالت پیش فنگ

اجرای فرمان «پافنگ» با سه حرکت به شرح زیر انجام می‌شود.

- ۱ کف دست راست با سرعت از پهلوی، ضربه محکمی به قسمت بالای روپوش تفنگ وارد می‌کند و آن را طوری می‌گیرد که چهار انگشت بسته رو و انگشت شست در پشت آن قرار گیرد.
- ۲ دست راست، تفنگ را در کنار پنجه پای راست، به طور عمودی با حفظ چهار انگشت فاصله از زمین نگه داشته، هم‌زمان دست چپ در امتداد بالای شعله پوش قرار می‌گیرد؛ به طوری که چهار انگشت بسته و کف دست رو به زمین باشد.
- ۳ دست چپ با سرعت پایین می‌آید و هم‌زمان قنداق بدون ضربه زدن به پهلوی پنجه پای راست روی زمین قرار می‌گیرد.

اجرای مراسم صبحگاه در مدارس

برای اجرای مراسم صبحگاه لازم است دانش‌آموزان به صورت تیم، دسته و گروهان سازماندهی شوند و یک نفر فرمانده برای هر کلاس انتخاب شود. سه نفر به عنوان گروه پرچم و یک نفر برای برافراشتن پرچم انتخاب شود. دانش‌آموزان محترم در این مراسم با لباس متحدالشکل حضور یابند.

فرمانده میدان با قرار گرفتن در پشت تریبون و ذکر نام خداوند متعال صبحگاه دانش‌آموزی را به شرح زیر اجرا می‌کند.

فرمانده میدان: از جلو، از راست، نظام.

دانش‌آموزان: الله.

فرمانده میدان: به احترام الله و به احترام خون شهدا، خبردار.

دانش‌آموزان: اسلام پیروز است، شرق و غرب نابود است.

فرمانده میدان: تلاوت آیاتی از قرآن مجید.

دانش‌آموزان: پس از اتمام قرائت قرآن صلوات.

فرمانده میدان: به احترام پرچم جمهوری اسلامی ایران، خبردار.

دانش‌آموزان: اجرای فرمان برافراشتن پرچم توسط گروه (پرچم) و هم‌زمان قرائت سرود جمهوری اسلامی ایران.

فرمانده میدان: پایداری نظام جمهوری اسلامی ایران تکبیر.

دانش‌آموزان: اجرای فرمان الله اکبر (۳) پاینده رهبر.

فرمانده میدان: به نیایش.

دانش‌آموزان: قرائت نیایش.

فرمانده میدان: آزاد.

دانش‌آموزان: شهید.

فرمانده میدان: دعای سلامتی آقا امام زمان را زمزمه می‌کنیم.

بخش دوم : عوارض زمین

به برجستگی‌ها و فرورفتگی‌ها مانند دشت‌ها، دره‌ها، جلگه‌ها، تپه‌ها و مانند آنها که در روی زمین قرار گرفته‌اند عوارض زمین می‌گویند. در عملیات رزمی، عوارض زمین تأثیر مستقیمی در دفاع و حمله دارد و موجب تسریع در رسیدن به پیروزی یا کند شدن و توقف عملیات و در نتیجه شکست خواهد شد و در بعد رزم انفرادی هر نیروی رزمنده پیاده، برای انجام مأموریت عملیاتی باید روی زمین بجنگد، پیشروی کند یا دفاع کند. زمین حرکت نیروهای رزمنده را آسان یا مشکل می‌کند و عوارض روی زمین سبب می‌شود که نفرت از دید و تیر دشمن حفظ شوند. بنابراین لازم است که هر نیروی رزمنده با عوارض زمین آشنایی کامل داشته باشد.

منظور از شناسایی عوارض زمین عبارت است از :

- الف) جان خود را در رزم حفظ کند.
- ب) با استفاده از عوارض زمین خود را به دشمن نزدیک کند و او را دستگیر کند یا بکشد.
- پ) دستورات فرماندهان خود را درک کند.
- ت) دشمن یا نقاط مورد نظر را به دیگران نشان دهد و آنچه را دیگران نشان می‌دهند، به خوبی درک کند.

■ تعریف عوارض زمین

به کلیه پستی‌ها و بلندی‌های سطح زمین، عوارض زمین می‌گویند. پستی‌ها، زمینی است که سطح آنها نسبت به محیط اطراف خود پایین‌تر باشد، مانند گودال و شیار. بلندی‌ها زمینی است که نسبت به محیط اطراف خود بلندتر باشد، مانند کوه و یال. عوارض زمین به دو دسته عوارض طبیعی و عوارض مصنوعی تقسیم می‌شود.

الف) عوارض طبیعی : عوارضی است که انسان در به وجود آمدن آن نقشی نداشته باشد. این

عوارض به چهار دسته تقسیم می‌شود :

- ۱ بلندی‌ها (کوه، تپه)
- ۲ گودی‌ها (دره، شیار، گودال)
- ۳ همواری‌ها (دشت، جلگه)
- ۴ آب‌ها (اقیانوس، دریا، دریاچه، رودخانه)

بلندی‌ها مانند کوه و تپه

همواری‌ها مانند دشت و جلگه

آب‌ها مانند اقیانوس، دریا، دریاچه و رود

گودی‌ها مانند دره، شیار و گودال

ب) عوارض مصنوعی : عوارضی
است که به وسیله انسان به وجود می‌آید و انسان
در به وجود آوردن آن نقش دارد؛ مانند خاکریز،
کانال، سنگر، پل، جاده، تونل، قلعه و....

تقسیم‌بندی عوارض زمین به لحاظ دید

الف) زمین‌های هموار : زمینی است که دارای میدان دید وسیع و کافی باشد مانند دشت، کویر و جلگه.

ب) زمین‌های پست و بلند : زمینی است که دارای پستی و بلندی‌های مختلفی است، مانند کوه، تپه و دره.

پ) زمین‌های مستور یا پوشیده : زمینی است که از رویدنی‌های مختلف پوشیده شده باشد، مانند جنگل، نخلستان و نیزار.

بررسی زمین از لحاظ دید و تیر، استتار، اختفا، پوشش و محورهای مواصلاتی			
زمین	دید و تیر	استتار، اختفا، پوشش	محورهای مواصلاتی
زمین‌های هموار	خوب	ضعیف	خوب
زمین‌های پست و بلند	پستی‌ها : ضعیف	پستی‌ها : خوب	محدود به جاده‌ها
	بلندی‌ها : نسبتاً خوب	بلندی‌ها : ضعیف	
زمین‌های مستور	ضعیف	بسیار عالی	ضعیف

تعاریف و اصطلاحات عوارض زمین

شناسایی عوارض زمین با نام‌گذاری آنها همراه است، به نحوی که رزمندگان همواره از بیان یک اصطلاح مفهوم آن را درک و می‌توانند آن را بیان کنند. این عوارض عبارت‌اند از :

۱ کوه : ارتفاعاتی که بلندی آن از سطح زمین‌های اطراف بیش از ۶۰۰ متر است.

۲ تپه : ارتفاعاتی که بلندی آن از سطح زمین‌های اطراف کمتر از ۶۰۰ متر و بیشتر از ۱۵۰ متر است.

۳ تل یا تال : کوه پست و پشته‌ای که بلندی ارتفاع آن از سطح زمین‌های اطراف کمتر از ۱۵۰ متر باشد تل یا تال می‌گویند.

نکته : معمولاً یکی از اهداف عملیات نظامی تصرف و نگه داشتن این ارتفاعات (کوه، تپه و تل) است که در سرنوشت نبرد تأثیر فراوانی دارد.

۴ رشته کوه : به چند کوه به هم پیوسته رشته کوه می‌گویند؛ مانند رشته کوه البرز و زاگرس.

۵ قله : بلندترین نقطه کوه را قله می‌گویند، مانند قله دماوند.

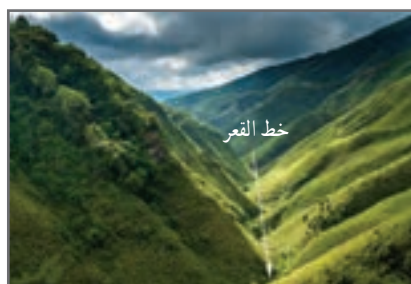
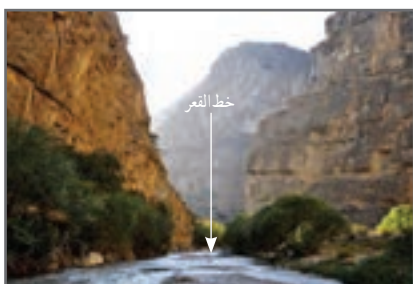

۶ خط الرأس جغرافیایی : محل برخورد دو دامنه در بالای کوه را که محل تقسیم آب باران است، خط الرأس جغرافیایی می‌گویند.

۷ خط الرأس نظامی : محلی است پایین تر از خط الرأس جغرافیایی که وقتی نیروی رزمنده یا تجهیزات و ادوات سازمانی در آنجا قرار می گیرند، از دید مستقیم دشمن پنهان شود و به راحتی قابل رؤیت نباشد.

۸ خط القعر یا دره : در مکان هایی که دو دامنه کوه یکدیگر را در قسمت پایین قطع کنند، خط القعر یا دره ایجاد می شود که مقابل خط الرأس است. آب های باران در آن جمع می شود و جریان پیدا می کند و کف آن تقریباً مسطح است که به آن دره می گویند. خط القعر را در اصطلاح نظامی خط منصف نیز می نامند.

۹ زاویه بی روح : به نقاطی از زمین می گویند که در بُرد یک جنگ افزار یا دیده بان قرار دارد، اما به سبب شکل ویژه زمین یا وجود موانعی از محل مربوطه، اجرای تیر مستقیم یا دیده بانی بر روی آن مقدور نیست.

ارتفاعاتی که دارای شیب محدب هستند میدان تیر تیر انداز را به شدت محدود می کنند.

۱۰ گردنه : ناحیه‌ای از خط الرأس کوه است که کمترین ارتفاع را نسبت به دو قله دو طرف آن دارد. برای گذشتن از یک سمت رشته کوه به طرف دیگر معمولاً باید از گردنه‌ای گذشت. معمولاً جاده‌های کوهستانی از این مکان عبور می‌کنند. به عبارت دیگر پایین‌ترین نقطه تماس میان خط الرأس‌های دو کوه را گردنه می‌خوانند. در دو سوی گردنه عموماً دو دره از هر دو سوی کوه سرازیر می‌شوند که به موجب آن، گردنه شکلی مانند زین اسب پیدا می‌کند. در عملیات رزمی کنترل گردنه مهم است.

۱۱ شیب و ضدشیب : شیب و ضد شیب نسبت به محل دشمن مشخص می‌شود. به آن قسمت از دامنه کوه که در دید و تیر مستقیم دشمن قرار دارد، شیب و به آن قسمت از دامنه کوه که در دید و تیر مستقیم دشمن قرار ندارد، ضد شیب می‌گویند.

به طور کلی ضد شیب نفر را از دید و تیر مستقیم دشمن محفوظ می‌دارد و دشمن باید برای پیدا کردن آن تلاش بیشتری کند و از تیر غیرمستقیم که دقت کمتری دارد، استفاده کند. سنگرها به جز سنگر تأمین و سایر مواضع در ضد شیب ایجاد می‌شود. روی ضد شیب حدود اختفا برای حالات مختلف تیراندازی و وسایل و تجهیزات نظامی وجود دارد. این حدود اختفا بستگی به دید مستقیم دشمن روی منطقه خودی شامل، حد اختفای نفر در حالت درازکش، حد اختفای نفر در حالت به زانو و حد اختفای خودرو یا وسایل زرهی دارد.

۱۷ شیار و یال : شیار به شکاف‌های کم عمقی

گفته می‌شود که در امتداد جهت شیب دامنه است و در زمین‌های مسطح در اثر آب باران به وجود می‌آید. معمولاً نیروهای شناسایی از دره‌ها و شیارها برای نفوذ به خطوط دشمن استفاده می‌کنند. همچنین در زمان

عملیات می‌توان برای عبور نیروها از آن استفاده کرد. یال به برجستگی روی دامنه کوه گفته شود. معمولاً یال دید و تیر مناسبی را ایجاد می‌کند.

۱۸ سوک : در اصطلاح نظامی، به قسمت خارجی

محل برخورد دو سطح عمود بر زمین یک دیوار یا دو دیوار متقاطع را سوک می‌گویند. معمولاً در دفاع شهری برای تیراندازی و بررسی کوچه و خیابان به حالت درازکش، از پایین‌ترین نقطه سوک دیوار استفاده می‌شود.

۱۹ هُور : هور مکانی در طبیعت است که آب در آن مانده و گیاهان کوتاه بیشتر از جنس علف و نی در آن روییده باشد و عمق آن بین شش تا دوازده متر است. غالباً آب در هور غیر روان است و حرکت نمی‌کند، مانند هورالعظیم که رزمندگان جمهوری اسلامی ایران عملیات خیبر و بدر را در این منطقه انجام داده‌اند و در یک حمله برق‌آسا (با تأکید بر عملیات خیبر) نیروهای بعثی را تارومار کرده، تانک‌های به گل گیر کرده عراق در منطقه طلایه شاهی بر این عملیات است. این عملیات مبدأ تحول جدیدی در جنگ بود. چرا که این جسارت انتخاب منطقه هور برای عملیات توسط رزمندگان ایران اسلامی سبب غافلگیری دشمن بعثی شد و موجب تحولات بعدی صحنه جنگ شد.

فعالیت (۲)

با کمک مدرس آمادگی دفاعی خود و منابع تحقیقاتی، مواردی دیگر از عوارض زمین را که در شکل زیر آمده است توضیح دهید.

۱ کرانه نزدیک ۲ کرانه دور ۳ کرانه چپ و راست

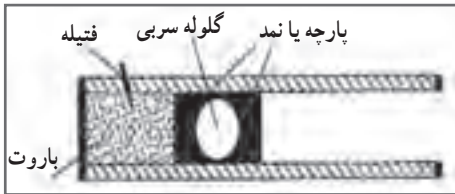
بخش سوم : جنگ‌افزارشناسی

به هرگونه وسیله و ابزاری که انسان برای دفاع از خود در مقابل دشمن و جهاد در راه خدا به کار می‌برد، جنگ‌افزار می‌گویند. برای اینکه بدانیم جنگ‌افزار چگونه پیشرفت کرده است، انسان بدون سلاحی را تصور کنید که برای رهایی از دست جانوران غول‌پیکر، خود را در شکاف کوه‌ها و غارها پنهان می‌کرده است و برای شکار، سرچوب‌ها و سنگ‌ها را تیز می‌کرده و با استفاده از الیاف گیاهی سنگ‌های نوک تیز را به چوب‌ها متصل می‌ساخته است. این کار در واقع اولین قدم در ساخت جنگ‌افزار بوده است.

کشف آتش قدم مؤثر دیگری در پیشبرد و تکامل جنگ‌افزار بوده است. بشر با بهره‌گیری از این خاصیت، در فلزاتی مانند مس، قلع و آهن تغییر ایجاد کرد و توانست وسایل جنگی متنوع‌تری بسازد. کارد، خنجر، شمشیر، گرز و تیروکمان اولین سلاح‌های بشر است. این نوع سلاح‌ها را در اصطلاح «سلاح سرد» می‌نامند.

اختراع باروت تحول بزرگی در جنگ‌ها به وجود آورد. باروت اولین بار در توپ به کار رفت و از قدرت آن برای پرتاب گلوله به سوی دشمن استفاده شد. سلاح‌هایی را که در آنها برای پرتاب گلوله از باروت یا مواد اشتعالی دیگر استفاده می‌شود، «سلاح گرم» می‌نامند.

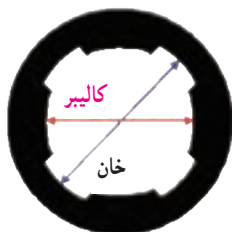

مشکلات استفاده از توپ مخصوصاً سنگین بودن آن باعث شد تا کارشناسان نظامی به فکر ساخت وسیله‌ای بیفتند که با همان روش کار کند، ولی توسط یک نفر قابل حمل باشد. در نتیجه «تفنگ سریر» ساخته شد. اشکال عمده تفنگ‌های سریر این بود که در مناطق مرطوب و بارانی قابل استفاده نبودند. مدت‌ها گذشت تا برای کامل‌تر کردن جنگ‌افزار و ایجاد جرقه و هدف‌گیری مطمئن در تیراندازی، «چاشنی» ساخته شد. مواد حساس و قابل اشتعال داخل کلاهک مسی که با ضربه‌ای که چخماق به آن وارد می‌کرد، آتش می‌گرفت و جرقه از سوراخ به ته لوله و باروت سرایت می‌کرد و باعث انفجار باروت

می‌شد. استفاده از چاشنی و چخماق هدف‌گیری را بسیار آسان کرد. اما باز هم یک اشکال وجود داشت و آن عدم «برد» کافی این تفنگ‌ها بود. تفنگ‌دار مجبور بود به دشمن یا هدف بسیار نزدیک شود که این کار بسیار خطرناک بود.

مدت‌ها گذشت تا آنکه چاره کار را در آن دیدند که در داخل لوله تفنگ برجستگی‌های موازی به صورت مارپیچ به وجود آورند. به این برجستگی‌های موازی و مارپیچ داخل لوله، خان می‌گویند. وجود «خان» باعث می‌شود که گلوله پس از انفجار باروت، در طول لوله به چرخش درآید.

وقتی گلوله‌ای در حالت چرخش به سوی هدف پرتاب شود، فاصله بیشتری را می‌تواند طی کند. پس به این فکر افتادند که به هر ترتیبی که شده زمان کمتری را صرف پرکردن تفنگ خود کنند.

به دنبال آن تفنگ‌های فشنگی یا ته پر به وجود

آمد که به آن سلاح غیرخودکار می‌گویند. سلاح غیرخودکار اسلحه‌ای است که برای هر بار شلیک باید آن را با دست مسلح کرد و گاز باروت در مسلح شدن آن دخالتی ندارد، مانند تفنگ برنو.

تفنگ برنو لوله کوتاه و لوله بلند

سلاح ام یک نیمه خودکار با شانه فشنگ هشت تیری

سلاح خودکار تیربار پی کا

در سیر تحول جنگ افزار تفنگ‌هایی ساخته شد که می‌تواند عملیات جایگزینی فشنگ جدید، شلیک و بیرون انداختن پوکه را به صورت خودکار انجام دهد و در مدت زمان کوتاهی تعداد زیادی تیر شلیک کند. به این گونه تفنگ‌ها سلاح خودرو و نیمه خودکار گفته می‌شود. سلاح نیمه خودکار با فشار گاز باروت مسلح و به صورت تک تیر شلیک می‌کند و پس از مسلح شدن برای هر شلیک نیاز به کشیدن گلنگدن نیست؛ مانند تفنگ ام یک، کلت و تفنگ تک تیرانداز دراگونف.

سلاح خودکار اسلحه‌ای است که با فشار گاز باروت مسلح و به صورت رگبار شلیک می‌کند، مانند تیربارها.

به سلاح‌هایی که هم به صورت رگبار و هم به صورت تک تیر شلیک می‌کنند، اسلحه خودکار و نیمه خودکار می‌گویند؛ مانند تفنگ ژ ۳ و تفنگ کلاشنیکف.

به جنگ افزارهایی که خدمه آن از یک نفر بیشتر باشد، سلاح اجتماعی یا سلاح سنگین گفته می‌شود، مانند خمپاره اندازها و توپ‌ها. سلاح‌های سنگین دارای قدرت تخریب و برد زیادی هستند. به جنگ افزارهایی که توسط یک نفر حمل می‌شوند، سلاح‌های سبک یا سلاح‌های انفرادی گفته می‌شود.

امروزه در کنار سلاح‌های سبک از سلاح‌های سنگین نیز استفاده می‌شود.

مسافتی را که گلوله بر اثر فشار گاز باروت طی می‌کند «برد» می‌گویند. برد نهایی مسافتی است که یک سلاح یا هر نوع پرتابه دیگر می‌تواند گلوله خود را شلیک کند. هرچند این برد نشان‌دهنده حداکثر توان یک سلاح است، اما در این مسافت، سلاح دقت عمل مناسب در هدف‌گیری و تخریب را ندارد. برد مؤثر عبارت است از مسافتی که سلاح یا هر نوع پرتابه دیگر، می‌تواند شلیک کند و کارایی لازم را در میزان تخریب و دقت نشان‌ده‌روی داشته باشد؛ بنابراین حداکثر دقت عمل در نشان‌ده‌روی سلاح، در برد مؤثر آن است که معمولاً کمتر از برد نهایی است.

بیشتر بدانید (۳)

سلاح‌ها با فشار مستقیم و غیرمستقیم گاز باروت مسلح می‌شوند. در روش مستقیم گاز باروت در یک لوله اصلی رفت و برگشت می‌کند (مانند تفنگ ژ ۳) و در فشار غیرمستقیم گاز باروت از دو لوله رفت و برگشت می‌کند (مانند تفنگ کلاشنیکف). خصوصیات ظاهری هر سلاح را مشخصات آن سلاح می‌گویند، مانند خودکار و نیمه‌خودکار، فشار گاز باروت و... اما خصوصیات غیرظاهری هر سلاح را مشخصات آن سلاح می‌گویند، مانند کالیبر، وزن، برد و... کوچک‌ترین قطر داخلی لوله سلاح یا بزرگ‌ترین قطر خارجی مرمی را کالیبر می‌گویند. تعداد تیر شلیک شده در یک دقیقه را نواخت تیر می‌گویند که به دو نوع نواخت تیر عملی و نواخت تیر علمی تقسیم می‌شود. نواخت تیر علمی تعداد تیری است که یک جنگ‌افزار در یک دقیقه به صورت رگبار شلیک می‌کند و نواخت تیر علمی تعداد تیر شلیک شده در یک دقیقه است که توسط کارخانه سازنده سلاح محاسبه می‌شود. به سرعت گلوله در لحظه خروج از دهانه لوله که برحسب متر بر ثانیه محاسبه می‌شود سرعت اولیه می‌گویند.

اسلحه کلاشنیکف

کلاشنیکف که در ایران به آن کلاش هم می‌گویند، از خانواده تفنگ‌های سبک انفرادی است. نام این سلاح برگرفته از نام طراح آن میخائیل تیموفیویچ کلاشنیکو است. به این سلاح AK-47 نیز گفته می‌شود که AK مخفف افتامات کلاشنیکف است و عدد ۴۷ نیز اشاره به سال ۱۹۴۷ دارد. این سلاح با توجه به سهولت استفاده و نگهداری، قدرت بالا، هزینه اندک تولید و دوام زیاد به محبوب‌ترین تفنگ سبک انفرادی تبدیل شده است.

مشخصات

خصوصیات ظاهری هر اسلحه را مشخصات آن سلاح می‌گویند. کلاشنیکف سلاحی است انفرادی ساخت کشور روسیه و سایر کشورها از جمله جمهوری اسلامی ایران. این سلاح در انواع گوناگون ساخته شده و هم‌اکنون نیز در سازمان رزم نیروهای مسلح جمهوری اسلامی ایران قرار دارد. این سلاح خودکار و نیمه خودکار است که با فشار غیرمستقیم گاز باروت مسلح و با هوا خنک می‌شود.

دارای دستگاه نشانه‌روی مکانیکی و اپتیکی است. دستگاه نشانه‌روی مکانیکی شامل ستون درجه و مگسک ثابت است که روی ستون درجه آن از اعداد یک تا هشت (یا یک تا ده) درج شده است و هر عدد ضریب ۱۰۰ متر می‌باشد. کلاشنیکف دارای برگه ناظم آتش سه وضعیتی (بالای ضامن، وسط رگبار، پایین تک تیر) است که در سمت راست سلاح قرار دارد. سیستم چکاننده آن از نوع ضربتی بوده و هنگامی که اسلحه به ضامن است مسلح نمی‌شود. این اسلحه در انواع قنداق‌های چوبی ثابت، کائوچویی ثابت، پلاستیکی ثابت و تاشوی (زیر بغل) ساخته می‌شود. این سلاح با خشاب‌های ۷۵، ۴۰ و ۳۰ تیری تغذیه می‌شود.

مختصات

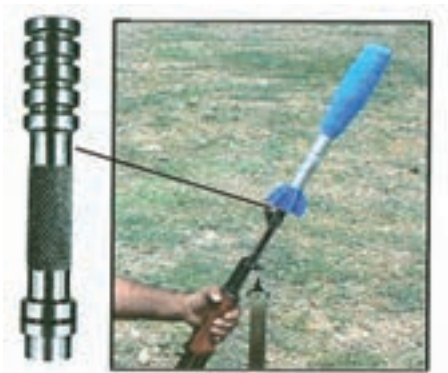
خصوصیات غیرظاهری هر سلاح را «مختصات» آن سلاح می گویند.

کالیبر	۷/۶۲×۳۹ میلی متر
تعداد خان	۴ عدد
گردش خان	از چپ به راست
برد مفید	۸۰۰ تا ۱۰۰۰ متر
نواخت تیر علمی	۵۵۰ تا ۶۰۰ تیر در دقیقه
نواخت تیر عملی	۱۰۰ تا ۱۲۰ تیر در دقیقه
طول سلاح	۹۰ سانتی متر
وزن سلاح	۳/۲۷۰ کیلوگرم
وزن یک عدد فشنگ	۱۶ گرم
وزن خشاب ۳۰ تیری خالی استاندارد	۳۵۵ گرم

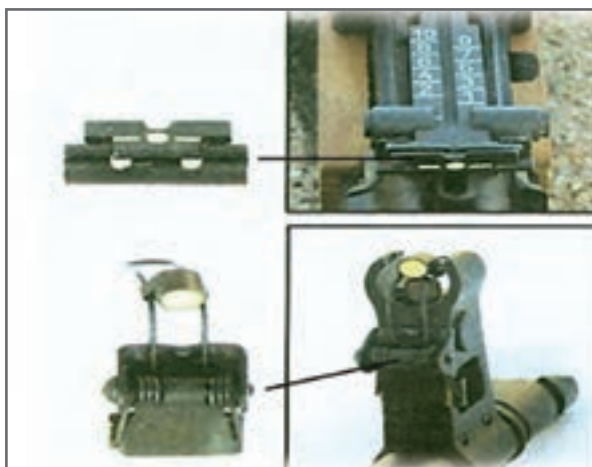
متعلقات

۱ سرنیزه : برای جنگ تن به تن و بریدن سیم خاردار ... استفاده می شود.

۲ لوله رابط : برای یرتاب انواع نارنجک تفنگی به کار می رود.

۳ دستگاه نشانه‌روی کار در شب: برای تشکیل خط نشانه‌روی در تیراندازی شبانه استفاده می‌شود.

۴ بند: برای حمل سلاح و کمک به تیراندازی دقیق استفاده می‌شود.

۵ پوک‌کش: از پوک‌کش برای بیرون آوردن پوک‌های (ته‌کن شده) استفاده می‌شود.

۶ شعله پوش مانوری (گیره کور): به جای شعله پوش معمولی بسته می‌شود و می‌توان برای تیراندازی رگبار با فشنگ گازی از اسلحه استفاده نمود.

۷ وسایل تنظیف، ابزار و تجهیزات :

۱ و ۲- در و قوطی وسایل تنظیف

۳- پین بدکی

۴- سنبه هرزگرد

۵- فرچه تنظیف لوله

۶- سنبه پین درآور

۷- آچار مرکب (تنظیم مگسک)

۸- روغندان

۹- سنبه تنظیف و پوکه درآر

۸ دوربین دید در شب :

۱- درپوش محافظ لاستیکی

۴- مخزن باتری

۷- کلید ولوم روشن و خاموش

۱۰- روپوش مخصوص محفظه

۲- پیچ تنظیم در برد

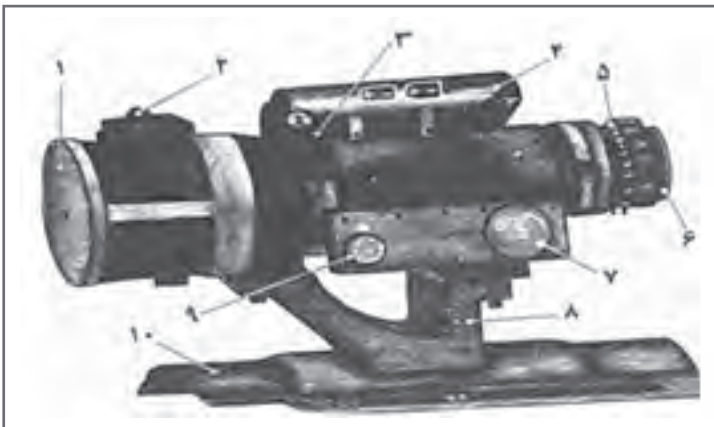
۵- طوقه تنظیم چشمی

۸- پایه دوربین

۳- گردونه نیم پرده

۶- لاستیک محافظ چشمی

۹- گردونه تنظیم

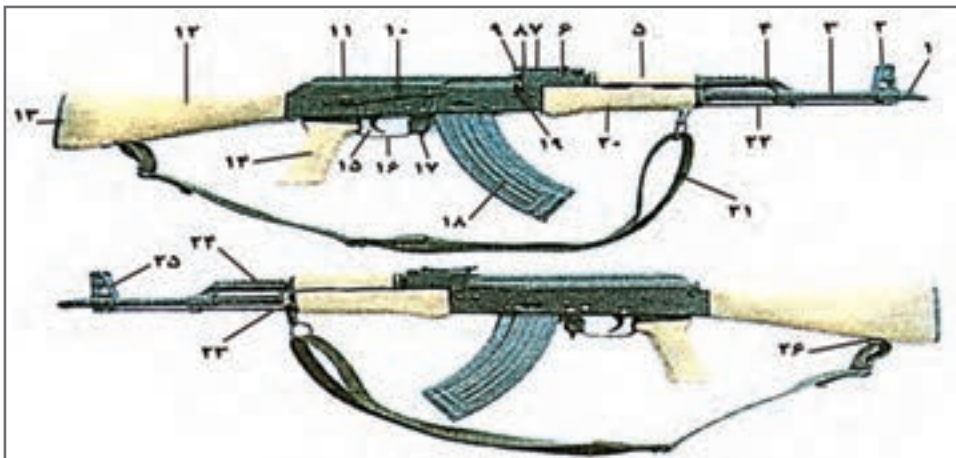

مأموریت سلاح کلاشنیکف

مأموریت اصلی سلاح کلاشنیکف تیراندازی علیه نفرات پیاده دشمن است. مأموریت فرعی این سلاح نیز با استفاده از نارنجک‌های تفنگی ضد تانک، حمله علیه تانک‌ها، نفربرها، خودروهای زرهی و استحکامات دشمن است.

اسلحه کلاشنیکف از قطعات زیر تشکیل شده است :

۱ شعله پوش	۲ مگسک و حافظ مگسک
۳ لوله	۴ لوله گاز
۵ روپوش فوقانی	۶ قفل روپوش فوقانی
۷ ستون درجه (دستگاه نشانه‌رو)	۸ تپلک تنظیم برد
۹ شکاف نشانه‌روی	۱۰ برگه ناظم آتش
۱۱ روپوش آلات متحرک	۱۲ قنداق
۱۳ مقرر وسایل نظیف	۱۴ قبضه تپانچه‌ای شکل
۱۵ ماشه	۱۶ محافظ ماشه
۱۷ قفل خشاب	۱۸ خشاب
۱۹ دستگیره آتش	۲۰ روپوش تحتانی
۲۱ بند	۲۲ سنبه
۲۳ مقربند (جلویی)	۲۴ سیلندر گاز
۲۵ پایه مگسک	۲۶ مقربند (عقبی)

انواع مهمات

۱ انواع فشنگ‌های کلاشنیکف

علامت و مشخصه هریک و کاربرد این فشنگ‌ها در جدول و شکل زیر شرح داده شده است.

ردیف	نوع فشنگ	علامت مشخصه	کاربرد
۱	گازی مخصوص پرتاب نارنجک تفنگی	فاقد مرمی، سر جمع و بلند و پنج پر	جهت پرتاب نارنجک تفنگی جنگی
۲	گازی هشت پر معمولی	فاقد مرمی، سر جمع و کوتاه و هشت پر	جهت آموزش و پرتاب نارنجک تفنگی آموزشی
۳	جنگی ثاقب آتش‌زا (انفجاری)	نوک مرمی به رنگ سیاه و قرمز	علیه انبارهای مهمات و خودروهای سوخت
۴	جنگی آتش‌زا رسام	نوک مرمی به رنگ قرمز	دو منظوره، هم برای تیراندازی شبانه، تصحیح تیر و آتش زدن هدف‌های قابل اشتعال از قبیل انبار پوشاک، باک بنزین و مخازن بنزین
۵	جنگی ثاقب	نوک مرمی به رنگ سیاه	علیه خودروها و نفرات
۶	جنگی رسام	نوک مرمی به رنگ سبز	تصحیح تیر، علامت دادن
۷	جنگی معمولی	نوک مرمی فاقد رنگ	علیه نفرات دشمن
۸	مانوری	آبی یا قرمز (پلاستیکی)	برای مانور و رزمایش
۹	آموزشی	فاقد چاشنی و باروت و داشتن سوراخ روی بدنه پوکه	جهت آموزش و تمرین فشنگ‌گذاری

اجزای یک فشنگ معمولی

قسمت‌های تشکیل دهنده فشنگ عبارت است از :

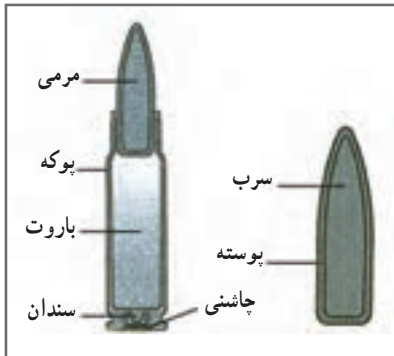
– مرمی که از پوسته و مغزی سربی تشکیل شده است.

– بدنه پوکه

– باروت

– سندان فرورفتگی لبه انتهای پوکه

– چاشنی ضربتی اشتعالی

اجزای فشنگ جنگی معمولی

۲ انواع نارنجک تفنگی

– ضد تانک

– ضد نفرات

– دودزا

– منور

– آموزشی

بازو بست قطعات سلاح کلاشینکف

سلاح‌های انفرادی را به منظور آموزش، نظافت، رفع گیر، تعمیر یا تعویض قطعات سلاح باز و بست می‌کنند. شرح باز و بست و مراحل آن در حد عمومی مطابق توضیحات زیر آمده است. قطعاتی که از سلاح باز می‌شود، روی سطح تمیزی به ترتیب قرار داده می‌شود.

۱ برای باز و بست سلاح ابتدا خشاب را از روی سلاح جدا می‌کنیم، مانند شکل زیر. سپس از خالی بودن آن اطمینان حاصل می‌کنیم (آن را مسلح و به سمت فضای باز و بی خطر می‌چکانیم).

۲ باز کردن روپوش سلاح : میله فنر ارتجاع را فشار می دهیم و روپوش را از سلاح جدا می کنیم.

۳ میله و فنر ارتجاع را به سمت سرلوله فشار می دهیم و از سلاح جدا می کنیم.

۴ گلنگدن را در ریل خود به سمت جلو فشار داده و به سمت بالا و قنداق سلاح می کشیم و آن را جدا می کنیم.

۵ برای باز کردن روپوش فوقانی، قفل روپوش را به صورت ۹۰ درجه درمی آوریم و مانند شکل روبه رو روپوش فوقانی را جدا می کنیم.

۶ آلات متحرک را مانند تصویر روبه رو باز می کنیم.

۷ مراحل بستن سلاح عکس باز نمودن آن است. آخرین قطعه ای که از سلاح باز می شود، اولین قطعه ای است که روی سلاح بسته می شود.

بخش چهارم : اصول و مهارت تیراندازی

موفقیت یک یگان نظامی در عملیات رزمی به مهارت نیروهای رزمنده آن یگان در تیراندازی ارتباط مستقیم دارد، اگر افراد آن یگان، تیراندازان ماهری باشند، با مصرف مهمات کمتر، زمان کمتر و حداقل تلفات و ضایعات به هدف خود خواهند رسید. در غیر این صورت با مشکل مواجه خواهند شد. اصول و مهارت تیراندازی را می توان رعایت کلیه تکنیک ها و تاکتیک های مؤثر بر اصابت گلوله به هدف تعریف کرد. عدم رعایت این اصول به ویژه اصول تکنیکی سبب بروز نتایج نامطلوبی خواهد شد. اصول و تکنیک های مهارت تیراندازی عبارت است از :

۱ اصل آمادگی روحی و روانی

یکی از مهم ترین اصول مهارت تیراندازی آگاهی از عوامل تأثیرگذار بر آمادگی روحی و روانی است. این عوامل عبارت اند از :

ایمان و اعتقاد و توکل بر خدا، عشق و علاقه به تیراندازی، کنترل هیجانات درونی، استرس و اضطراب، تمرکز و دقت در اجرای تکنیک ها و ایجاد آرامش در حین تیراندازی.

۲ اصل آمادگی جسمانی

عوامل آمادگی جسمانی مؤثر بر تیراندازی عبارت است از :

تقویت عضلات درگیر و کنترل کننده با تمرین خشک و استقامتی با سلاح در حالت های مختلف؛ داشتن بینایی خوب و تشخیص رنگ ها؛

شناسایی چشم غالب. (اصولاً چشم غالب با دست غالب هماهنگ است.)؛

تقویت قلب با انجام ورزش های منظم هوازی؛

افزایش حجم ریه های تیرانداز.

بهترین ورزش مؤثر در بالا بردن سطح آمادگی و افزایش استقامت قلبی - تنفسی، ورزش های

هوازی مانند : دو و میدانی، شنا، کوهنوردی و بدنسازی (تخصصی تیراندازی) است.

۳ اصل آمادگی تاکتیکی

این اصل شامل به کارگیری سلاح در محیط های جغرافیایی مختلف (جنگل، کوهستان، دشت

و...) و شرایط مختلف جوی (سرما، گرما، شرجی، گرد و خاک و...) و استفاده در شرایط مختلف

عملیاتی (آفندی، پدافندی و...) نحوه استقرار و سنگرگیری، استتار، اختفا، پوشش و... است که

بخشی از آن در مباحث درس رزم انفرادی آمده است.

۴ اصل تجهیزات مناسب (سلاح و مهمات)

یکی از مهم‌ترین اصول مهارت تیراندازی، اطمینان از سالم و کامل بودن سلاح مهمات و تجهیزات آن (متعلقات) است؛ به طوری که هر تیرانداز قبل از مأموریت عملیاتی باید از وجود آنها اطمینان حاصل کند.

۵ اصل تمرینات مداوم

تیرانداز در صورتی می‌تواند علم مهارت تیراندازی را به صورت عملی اجرا کند که با تمرینات مختلف (جسمانی، روحی و روانی، تکنیکی و تاکتیکی) با ابزار مختلف مانند (مثلت‌گیری، شبیه‌سازها، تمرینات خشک و میدان تیر) به مهارت کافی رسیده باشد و تکنیک‌ها به صورت ملکه در ضمیر ناخودآگاه وی تثبیت شده باشد.

۶ اصل آگاهی و رعایت قوانین و مقررات ایمنی

یکی دیگر از مهم‌ترین اصول مهارت تیراندازی برای تیراندازان و عوامل اجرایی، آگاهی از مقررات تیراندازی و رعایت اصول ایمنی است. کوتاهی در رعایت اصول ایمنی موجب بروز حوادث غیرقابل جبران می‌شود. مهم‌ترین اصول ایمنی عبارت است از:

رعایت اصول و قواعد تحویل دادن و تحویل گرفتن سلاح؛ رعایت اصول و قواعد باز و بست جابه‌جا نکردن قطعات سلاح؛ گوش به فرمان بودن در کلاس‌های عملی و میدانی تیر؛ کنترل و بازرسی سلاح در تحویل گرفتن و تحویل دادن؛ احتیاط‌های ایمنی برای جلوگیری از سرقت و مفقود شدن سلاح و تجهیزات و رعایت دستورالعمل‌های نظافت و نگهداری.

۷ اصل آمادگی تکنیکی

آمادگی تکنیکی شامل:

حالت‌گیری صحیح تیراندازی: بهترین حالت‌گیری حالتی است که بدن تحت فشار نباشد و در راحتی کامل باشد و فرد بتواند بدون کوچک‌ترین لرزش و دامنه حرکتی تیراندازی کند و در نهایت بتواند در شرایط عملیاتی جان خود را از خطرات اصابت گلوله و ترکش حفظ نماید.

حالت تیراندازی به دو دسته تیراندازی مسابقاتی و تیراندازی عملیاتی تقسیم می‌شود. ممکن است تیرانداز برای تیراندازی دقیق از تکیه‌گاه مانند دو پایه استاندارد سلاح، پایه‌های ابتکاری و دست‌ساز یا از اشیای اطراف مثل دیوار، خاکریز، درختان، سوراخ‌های دیوار و... استفاده کند یا بدون استفاده از تکیه‌گاه اقدام به تیراندازی کند.

البته تیراندازی بدون تکیه گاه از ضروریات یک تیرانداز است. تیراندازی که بتواند بدون تکیه گاه به درستی تیراندازی کند، قطعاً با تکیه گاه نیز تیراندازی وی عالی خواهد بود.

حالت گیری مسابقتی: تیرانداز با استفاده از تمام شرایط فیزیکی بدن و با استفاده از لباس و کفش مخصوص و تجهیزات دیگر در شرایطی ایدئال و استاندارد مانند سالن های تیراندازی و میدانی تیر ورزشی حالت گیری می کند.

حالت گیری عملیاتی: حالتی است شبیه حالت گیری مسابقتی، با این تفاوت که تیرانداز در میدانی جنگ در شرایط جغرافیایی مختلف و با توجه به عوارض طبیعی مانند درخت ها، سنگ ها و چاله ها و یا عوارض مصنوعی مانند سنگرها، کانال ها، دیوارها و... حالت گیری می کند. تیراندازی عملیاتی به دو حالت تیراندازی هجومی و دفاعی تقسیم می شود.

در حالت گیری هجومی تیرانداز در حال هجوم بردن به دشمن در حالت ثابت و یا متحرک است. دشمن در فواصل کوتاه قرار دارد و برای تیرانداز سرعت عمل در تیراندازی اهمیت زیادی دارد.

حالت گیری دفاعی: حالتی است ویژه برای تک تیراندازان و تیراندازانی که در فواصل دوری از دشمن در مکانی امن مستقرند و دقت در تیراندازی برای آنها اهمیت زیادی دارد.

انواع حالت تیراندازی عملیاتی دفاعی و هجومی عبارت است از:

حالت های تیراندازی به ترتیب اولویت عبارت است از: حالت درازکش؛ حالت نشسته؛ حالت به زانو (کوتاه و بلند) و حالت ایستاده.

الف) حالت درازکش عملیاتی: این حالت به دلیل سطح اتکای بیشتر روی زمین و در تیررس بودن کمتر و بالاتر رفتن دقت تیراندازی، در اولویت است.

حالت درازکش عملیاتی بدون استفاده از بند سلاح

حالت درازکش عملیاتی با استفاده از بند سلاح

ب) حالت نشسته عملیاتی با سلاح کلاشنیکف: این وضعیت از لحاظ ثبات و استقرار مانند وضعیت درازکش است و به دلیل در تیررس بودن بیشتر در اولویت دوم قرار دارد.

پ) حالت به زانوی عملیاتی

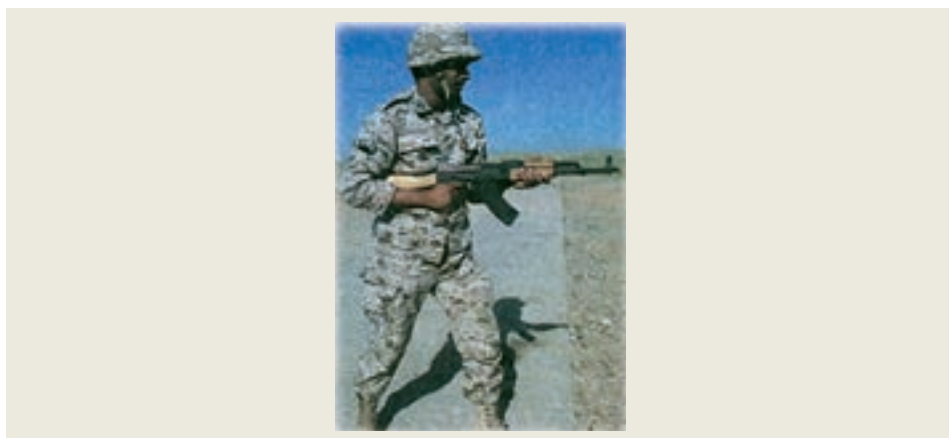
ت) حالت به زانوی بلند عملیاتی

ث) حالت / ایستاده عملیاتی: این حالت به دلیل برخوردار نبودن از سطح اتکای زیاد روی زمین و لرزش دست، آخرین انتخاب تیرانداز است که از آن در مواقع اجرای آتش، تاکتیک‌های رزم انفرادی، آتش و حرکت، تیراندازی انتقالی و... استفاده می‌شود.

حالت ایستاده هجومی بدون استفاده از بند سلاح با نشانه روی دقیق حالت ایستاده هجومی با استفاده از بند سلاح با نشانه روی دقیق

حالت ایستاده هجومی با سلاح قنداق دار بدون نشانه روی دقیق

حالت گیری عملیاتی با تکیه گاه

یکی از مؤثرترین عوامل در تیراندازی های دقیق، استفاده از تکیه گاه است. تکیه دادن بدن، دست ها و سلاح به اجسام ثابت از جمله لبه سنگر، سر خاکریز، تنه درختان و هر عارضه مناسبی که در حین اجرای عملیات بتوان از آن استفاده کرد، لرزش دست را به حداقل می رساند و در نتیجه دقت تیراندازی را بالا می برد.

انواع حالت گیری با تکیه گاه

۱ با استفاده از دو پایه استاندارد سلاح

۲ با استفاده از پایه های ابتکاری و دست ساز

۳ با استفاده از اشیای اطراف، مانند لبه دیوار، خاکریز، شاخه درختان، سیم خاردار، سوراخ

دیوار، لبه پنجره و

روش صحیح به دست گرفتن سلاح

(الف) با کف انگشتان دست، دور قبضه سلاح را با فشار مستقیم بگیرید. به طوری که فشار روی قبضه برابر با فشار روی ماشه باشد (هر مقدار به ماشه نیرو وارد شود، خود به خود فشار روی قبضه بیشتر می شود).

(ب) انگشتی که ماشه را می کشد، نباید هیچ تماسی با قبضه سلاح داشته باشد تا بهترین شرایط برای فعالیت صحیح انگشت و عمل ماشه کشی ایجاد شود.

(پ) قنداق را در گودی شانه یا بین سلاح و بازو یا بازو (با توجه به نوع حالت گیری و شرایط فیزیکی تیرانداز) قرار دهید؛ به طوری که در تمام شلیک ها وضعیت ثابت داشته باشد.

تذکر:

– در حالت گیری هجومی به ویژه برای تیراندازی رگبار، بهترین جای قنداق در گودی شانه است.

– از فشار غیر ضروری روی قبضه و ماشه اجتناب شود؛ زیرا باعث لرزش سلاح و به خطا رفتن تیر خواهد شد.

نشانه گیری دقیق

نشانه گیری دقیق یکی از اصول مهم تیراندازی است که رعایت جزئیات آن باعث یکنواختی خط نشانه روی و در نهایت باعث کسب جمع تیر و نتیجه بهتر می شود. نشانه روی، یعنی تشکیل خط نشانه روی از چشم به روزنه دید و مگسک و هدف و قرار دادن آنها در یک جهت. (نشانه گیری دقیق معمولاً با استفاده از عناصر اپتیکی ردات، دوربین دید در روز، دوربین دید در شب و دوربین های حرارتی انجام می شود.) در ادامه به شرح نشانه روی به وسیله تفنگ کلاشنیکف می پردازیم.

دستگاه نشانه روی کلاشنیکف از قسمت های زیر تشکیل می شود:

۱ ستون درجه

۲ علامت تاکتیکی

۳ شکاف نشانه روی (روزنه دید)

۴ شاخص تنظیم برد

توضیح:

علامت تاکتیکی برابر با مسافت ۳۰۰ متر است. کاربرد آن برای مواقعی است که دید کم است و یا رزمنده نیاز دارد تا برد حداقل را روی سلاح سریعاً اعمال کند و تیراندازی دقیق نسبی کند.

مراحل نشانه‌روی

۱ صورت را از بالا به سمت جلو (نه پهلو) پایین بیاورید تا گونه روی قنداق (محل استقرار گونه) مستقر شود، در این حالت سر نباید به چپ یا راست خم شده باشد.

تذکر:

تیرانداز مبتدی به علت عدم حالت‌گیری صحیح، سر خود را به پهلو خم می‌کند و روی محل استقرار صورت روی قنداق قرار می‌دهد این کار باعث عدم نشانه‌روی صحیح می‌شود.

۲ میزان فاصله چشم تا روزنه دید باید ثابت باشد و از روپوش فلزی در سلاح سه‌سانتی متر فاصله داشته باشد تا هنگام شلیک و عقب نشینی سلاح به صورت برخورد نکند.

۳ محل استقرار صورت روی قنداق باید ثابت باشد و به گونه‌ای باشد که هنگام تشکیل خط نشانه‌روی و تطبیق روزنه دید با مگسک جابه‌جا نشود. در غیر این صورت تیرها با پراکندگی زیاد به سمت هدف شلیک می‌شوند.

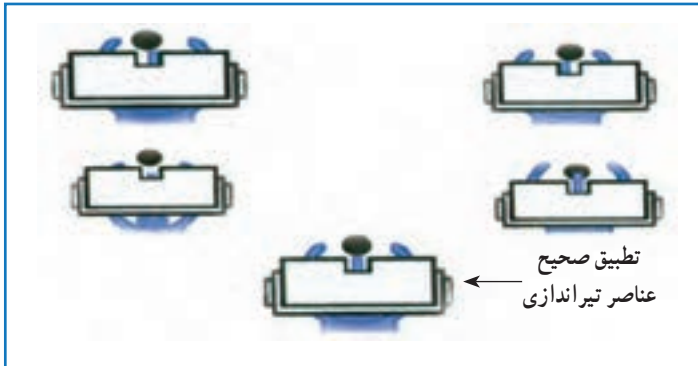
۴ هنگام تطبیق عناصر دید ابتدا فقط مگسک و روزنه دید را در یک خط قرار دهید؛ به طوری که مگسک در وسط روزنه دید قرار گیرد و از طرفین به یک اندازه و از بالا با طرفین سطحی مگسک

تراز باشد. خط افقی فرضی روی مگسک و روزنه دید در یک سطح و فضای خالی دو طرف مگسک باید برابر باشد. این مجموعه مگسک و روزنه دید باید زیر خال سیاه باشد؛ به شکلی که یک خط سفید بین هدف و این مجموعه باشد.

روش‌های تطبیق عناصر نشانه‌روی در سلاح کلاشنیکف

تنظیم صحیح مگسک در شکاف روزنه، به این صورت است که مگسک دقیقاً در مرکز شکاف روزنه قرار گیرد؛ به‌طوری‌که فضای دو طرف مگسک کاملاً مساوی و نوک مگسک دقیقاً هم‌سطح لبه‌های شکاف روزنه باشد. حالت‌های غلط و صحیح در تطبیق عناصر دید در تصویر زیر نشان داده شده است.

مراحل نفس‌گیری و کنترل تنفس

تنفس در آخرین لحظات در زمان نشانه‌روی نهایی و اجرای شلیک، خوب نیست؛ زیرا تنفس با حرکات قفسه سینه و شکم و شانه ارتباط دارد و در نتیجه باعث حرکات سلاح و تأثیر منفی در دقت و اجرای تیراندازی می‌شود؛ به این دلیل سفارش می‌شود حتماً در زمان شلیک و نشانه‌روی نهایی نفس نکشید و حبس نفس کنید.

الف) وقتی خط نشانه‌روی تشکیل شد و تصمیم بر اجرای تیراندازی گرفتید، ابتدا نفس عمیق بگیرید، سپس نفسی با عمق کمتر و در نهایت نفس سوم را به‌صورت معمولی بگیرید.
ب) در این مرحله باید چشم روی مگسک باشد و کنترل کند که مگسک حرکت در سمت نداشته باشد.

پ) هم‌زمان با گرفتن خلاصی ماشه با نفس سوم اضافه اکسیژن داخل ریه را تخلیه کنید و نفس را حبس نمایید.

ت) مقدار اکسیژن حبس شده در ریه‌ها باید به اندازه‌ای باشد که بدن احساس راحتی کند (ریه حالت طبیعی داشته باشد نه خیلی زیاد و نه زیاد پر).

تذکر :

در موقع حبس نفس نباید مگسک بالا یا پایین تر از سطح روزنه دید قرار گرفته باشد. همچنین مگسک و روزنه دید در موقع حبس نفس باید زیر خال سیاه باشد؛ به طوری که یک خط نازک سفید مگسک و روزنه دید را از خال سیاه جدا کرده باشد.

ماشه کشی : تکنیک کشیدن ماشه در زمان نشانه روی، قسمت خیلی حساس و خیلی مهم برای کسب موفقیت در تیراندازی است. یادگیری صحیح و تمرین درست خیلی ضروری و مهم است. همان طور که ماشه کشیده می شود و چشم روی عناصر نشانه روی به خصوص مگسک تمرکز دارد، باید جزئیات آن نیز کنترل شود. چند قانون ساده در کشیدن ماشه کمک می کند که تیراندازی به طور دقیق انجام شود. دانستن این قوانین ساده کمک می کند که تیراندازی آسان و لذت بخشی همراه با کشیدن صحیح ماشه انجام گیرد.

الف) انواع ماشه کشی در تیراندازی ها

■ ماشه کشی ارادی

■ ماشه کشی غیر ارادی

ماشه کشی ارادی ویژه تیراندازان مبتدی است که به تکنیک ماشه کشی غیر ارادی مسلط نشده اند، به طوری که معمولاً ترس شلیک و انتظار شلیک باعث می شود تیراندازان در موقع شلیک با واکنش طبیعی بدن مواجه شوند و چشم را لحظه ای ببندند یا شانه را به سمت جلو (برای مقابله با عقب نشینی سلاح) فشار می دهند. این کار باعث به هم خوردن خط نشانه روی می شود و عموماً سر سلاح پایین تر می آید و تیر به پایین سیل اصابت می کند.

ماشه کشی غیر ارادی با تمرین زیاد به دست می آید و تیرانداز روی تکنیک ماشه کشی تمرکز نمی کند و همراه با آهنگ تیراندازی تکنیک را به صورت غیر ارادی انجام می دهد. لذا تیراندازان باید با تمرین و ممارست زیاد تکنیک های تیراندازی را در ضمیر ناخودآگاه خود قرار دهند تا ماشه کشی به صورت غیر ارادی صورت گیرد.

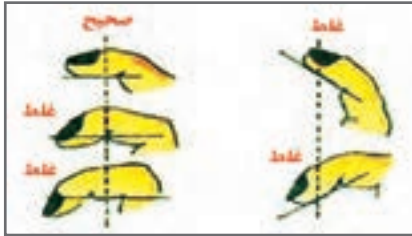
تذکرات اجرایی تکنیک ماشه کشی

الف) محل استقرار بند انگشت ماشه کش روی کفشک ماشه باید دقیقاً وسط کفشک ماشه قرار گیرد.

ب) زاویه انگشت ماشه کش روی کفشک بعد از گرفتن خلاصی ماشه باید در زاویه ۹۰ درجه نسبت به محور لوله سلاح باشد در این صورت نیروی وارد شده به ماشه سبب انحراف سلاح به طرف چپ و راست خواهد شد (زاویه باز باعث کشش سلاح به راست و زاویه بسته باعث کشش به سمت چپ خواهد شد).

پ) محل قرار گرفتن انگشت روی ماشه در قسمت یک سوم بند اول انگشت اشاره است (مطابق با تصویر روبه‌رو).

ت) گرفتن خلاصی؛ زمانی که فشار ماشه را زیاد می‌کنید، این فشار باید موازی با محور لوله سلاح باشد. همچنین این مرحله باید به آرامی و استوار و مداوم فشار به ماشه زیاد شود تا ناگهان و غیرمنتظره عمل شلیک انجام گیرد و تیرها شود.

ث) باید توجه داشت که نباید هیچ‌گونه تلاش ذهنی خاصی در زمان کشیدن ماشه انجام گیرد و ماشه ناخودآگاه رها شود.

ج) هرگونه تأمل، درنگ و دودلی در کشیدن ماشه و قاپیدن و حرکت سریع ماشه باعث حرکت سرسلاح و در نتیجه باعث خطا رفتن گلوله و یا عدم تجمع گلوله‌ها می‌شود. مراحل ماشه کشی شامل سه مرحله خلاصی ماشه تا ایست آن؛ کشیدن ماشه تا عمل شلیک و توقف ماشه پس از شلیک می‌شود.

شیوه ماشه کشی

الف) برای گرفتن خلاصی ماشه باید با قلق ماشه اسلحه آشنا شوید. ماشه هر تفنگی قلق خاص خود را دارد؛ لذا قبل از تیراندازی باید با اجازه مربی یا فرمانده خط آتش چند بار سلاح را بدون خشاب مسلح کنید و ماشه را بکشید تا قلق آن یعنی میزان سفتی و شلی خلاصی و مرحله شلیک را به دست آورید.

ب) ماشه را به آرامی بکشید تا زمانی که دیگر حرکت نکند، پس از آن دیگر به ماشه فشار وارد نکنید. پ) هنگامی که قلق ماشه به دستتان آمد و خلاصی آن گرفته شد، آمادگی لازم برای سخت‌ترین مرحله کار یعنی شلیک که همان فشار دادن ماشه است، کسب شده است.

ت) اساسی‌ترین بخش شلیک «فشار ماشه» در آخرین لحظه است و آن زمانی است که می‌خواهید گلوله را به سوی هدف شلیک کنید که به هدف می‌خورد یا نمی‌خورد. شلیک باید «غیرارادی» باشد؛ یعنی نباید بدانید که چه موقع عمل شلیک واقع می‌شود یا اینکه تلاش کنید آن را پیش‌بینی کنید. اگر این‌طور باشد، ممکن است دستتان بلرزد، یا بترسید یا به خود بیخیزید. اگر بترسید، چشمان خود را به‌طور طبیعی خواهید بست که یک خطای فاحش خواهد بود. در این مرحله هم‌زمان با تمرکز چشم روی مگسک، فشار روی ماشه را به‌صورت تدریجی ادامه دهید تا عمل شلیک انجام شود.

تذکر: هنگام کشیدن تدریجی ماشه، عمل شلیک نباید زودتر از سه ثانیه انجام شود زیرا باعث ایجاد انتظار شلیک می‌گردد و همچنین با توجه به اینکه وزن کشش ماشه بالای یک کیلوگرم است سلاح تکان می‌خورد و تیر خطا می‌رود و همچنین عمل کشیدن تدریجی ماشه نباید بیشتر از هفت ثانیه طول بکشد؛ چون توان حبس نفس و اکسیژن ذخیره در ریه‌ها و همچنین توان نگهداری سلاح کم می‌شود و تیرانداز مجبور به کشیدن ماشه به‌صورت ارادی می‌شود.

عملیات تکمیلی: تردیدی نیست که بعد از خارج شدن گلوله از سلاح عمل تیراندازی تمام شده است، اما تیرانداز باید با حفظ حالت تیراندازی و عمل نشانه‌رویی به گرفتن ماشه برای مدت دو تا سه ثانیه ادامه دهد؛ به این دلیل که تعادل سلاح و تیرانداز با انرژی مثبت و ثبات بیشتر پس از رهایی با قسمت درونی بدن حفظ شود.

عملیات تکمیلی مجموعه‌ای است که تیرانداز بعد از شلیک انجام می‌دهد که توان نگهداری و تحمل حبس نفس و ذخیره اکسیژن را برای سه ثانیه بعد از شلیک حفظ کند تا در لحظه شلیک گلوله در بهترین شرایط روحی و روانی و جسمانی باشد.

■ **قلق‌گیری:** هر سلاخی قبل از استفاده عملیاتی باید از هرنظر بررسی شود و پس از احراز صلاحیت عملیاتی نسبت به قلق‌گیری آن اقدام شود. قلق‌گیری به مجموعه‌ای عملی می‌گویند که برای برطرف کردن خطای تیر سلاح انجام می‌شود.

■ انواع قلق‌گیری

الف) قلق‌گیری با فرصت: این قلق‌گیری در میدان تیر با تیراندازی به سیل و با استفاده از ابزار و وسایل برای تنظیم دستگاه نشانه‌رویی مکانیکی یا اپتیکی صورت می‌گیرد.

ب) قلق‌گیری بدون فرصت: این نوع قلق‌گیری در میدان تیر با تیراندازی به سیل و روش قرینه‌سازی بدون ابزار و وسایل صورت می‌گیرد.

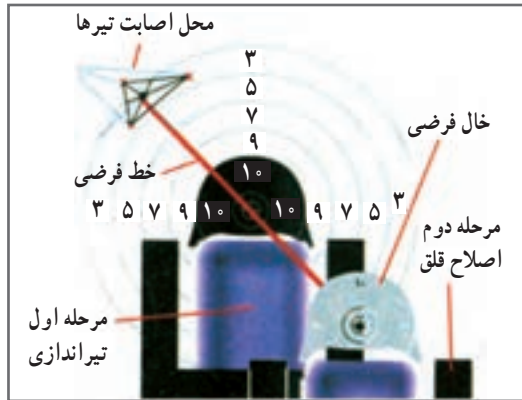
پ) قلق‌گیری عملیاتی (تیراندازی در طبیعت و به دست آوردن دقت سلاح)

■ نکات مهم قبل از قلق‌گیری

- ۱ تیرانداز باید مسلط به علم مهارت تیراندازی باشد. در غیر این صورت به هیچ عنوان نمی‌تواند سلاح را قلق‌گیری کند.
- ۲ اطمینان از اینکه سلاح خان زده یا فرسایش خان نداشته باشد؛ چون به هیچ عنوان تجمع تیر نخواهد داشت و سلاح قلق نخواهد شد.
- ۳ اطمینان از اینکه مهمات دارای کیفیت و یک‌دست باشد.
- ۴ تیرانداز باید در بهترین حالت‌گیری و با استفاده از تکیه‌گاه مناسب تیراندازی کند (ترجیحاً با استفاده از میز و حالت نشسته، در غیر این صورت حالت درازکش با تکیه‌گاه مناسب).
- ۵ داشتن آچار سمت و برد اصلاح مگسک برای هم محوری سلاح.

■ آموزش قلق‌گیری به روش تعجیلی

- ۱ هدف (سیبل) با دقت در ۱۰۰ متری نصب شود.
- ۲ سپس مسافت تا هدف، روی ستون درجه روی عدد ۱ تنظیم شود.
- ۳ با رعایت کلیه مراحل اصول تکنیکی و با رعایت دقت ۳ تیر به سمت هدف شلیک شود.
- ۴ هدف مورد بازدید قرار گیرد و محل اصابت (به‌طور نظری) به هم وصل شود تا مثلی رسم شود.
- ۵ سپس از مرکز مثلث به دست آمده خط مرزی را از مرکز خال سیاه عبور داده و به اندازه مرکز مثلث تا مرکز خال خط امتداد داده شود، این عمل قرینه‌سازی نامیده می‌شود.
- ۶ انتهای این امتداد محل قلق اسلحه است که در مرحله دوم تیراندازی با این تفنگ باید، به عنوان خال فرضی در نظر گرفته شود و در تیراندازی‌ها با این تفنگ همان سمت و فاصله خال فرضی از خال سیاه (هدف) رعایت شود.
- ۷ چون در موقع تیراندازی مماس با لبه پایین خال سیاه هدف گرفته شده است، بعد از قرینه‌سازی نیز باید مماس با لبه پایین خال سیاه هدف فرضی نشانه‌روی شود.
- ۸ قلق‌گیری فقط موقعی ممکن است که تیرها نزدیک به یکدیگر اصابت کرده باشند و قلق‌گیری تیرهای غیرمتمرکز ممکن است.
- ۹ درباره سلاح‌هایی که انحراف در برد و سمت آنها بیش از سیبل است، باید ابتدا از مسافت کمتر تیراندازی و تنظیم کرد؛ سپس دوباره در مسافت ۱۰۰ متر قلق‌گیری اسلحه را دقیقاً تنظیم نمود.
- ۱۰ درباره تیرهایی که به صورت عمودی، افقی یا به صورت پراکنده یا با فاصله زیاد به هدف اصابت کرده است، اشکال در نشانه‌روی است و تیرانداز باید وضعیت و نشانه‌روی خود را تصحیح کند.

بیشتر بدانید (۴)

امام صادق علیه السلام فرمود: در شام با پدر بزرگوام بر هشام ابن عبدالملک وارد شدیم. وضعیت غیرعادی می نمود. هشام بر تخت تکیه زده و درباریان و لشکریان، سلاح بردوش در دو سوی او ایستاده بودند. بزرگان بنی امیه به سوی هدفی که در مقابل هشام واقع شده بود، تیر می انداختند. هشام گفت: ای پسر رسول خدا صلی الله علیه و آله با بزرگان قبیله ات در مسابقه تیراندازی شرکت کن! امام باقر علیه السلام فرمود: من پیر شده ام مرا معاف دارید.

هشام پاسخ داد: سوگند به خدایی که ما را به دین پیامبرش عزت بخشید، دست بر نمی دارم مگر آنکه در تیراندازی شرکت کنی. سپس به یکی از بزرگان بنی امیه اشاره کرد و گفت: کمانت را به فرزند پیامبر صلی الله علیه و آله بده.

پدرم کمان را از دست آن مرد اموی گرفت. تیری در کمان نهاد، زه را کشید و تیر را رها کرد. تیر به وسط هدف اصابت کرد. تیر دیگری در کمان گذاشت و پرتاب کرد، درست بر تیر اول نشست و آن را از چند سو شکافت. تیر سوم را رها کرد و بر تیر دوم فرود آمد و به همین ترتیب نه تیر انداخت و همگی به هم دوخته شدند.

هشام که مضطرب و خشمگین نشسته بود، ناخودآگاه گفت: ای فرزند رسول خدا! چه خوب تیر انداختی! چگونه می پنداری که پیر شده ای؟ در واقع بهترین تیرانداز عرب و عجم هستی. هشام گفت: از زمانی که خود را شناخته ام، چنین تیراندازی ندیده ام، گمان ندارم روی زمین مثل و مانند داشته باشد؛ آیا جعفر نیز همانند تو تیراندازی می داند؟ آن حضرت فرمود: ما کمال دین و تمامیت نعمت ها را که خدا به پیامبرش نازل کرده به ارث می بریم.

بخش پنجم : اصول نگهبانی

به حفاظت یا حراست از اموری که دارای اهمیت است و به آن بهای زیادی داده می شود، مثل پادگان ها، اماکن حیاتی و حساس، امور و مقررات انتظامی و... اصول نگهبانی می گویند. نگهبان به فرد مسلحی گفته می شود که از طرف یگان خودی به منظور حراست از یک محل یا جلوگیری از غافل گیر شدن به محل های مشخص اعزام می شود.

■ **وظایف نگهبان :** به طور کلی هر نگهبان دارای دو وظیفه عمومی و خصوصی است.

■ **وظایف عمومی :** وظایفی اند که کلیه نگهبان ها در هر شرایطی ملزم به اجرای آنها هستند. این اصول عبارت اند از :

۱ یک نگهبان باید محل پست خود را بداند.

۲ پاس بخش و مسئول شب را بشناسد.

۳ کلمه شناسایی را بداند.

۴ هر پست را مهم ترین پست و هر لحظه را مهم ترین لحظه بداند.

۵ در غیر از مواردی که پاس بخش تشخیص می دهد، از ترک پست خودداری کند.

۶ از ایجاد سروصدا پرهیز کند.

۷ اصول کامل استتار و اختفا را در پست رعایت کند.

۸ حق دور کردن سلاح و تجهیزات را

ندارد.

۹ باید سر پست از مواردی که او را از

نگهبانی باز می دارد مانند خوردن، آشامیدن،

دستشویی رفتن و... خودداری کند.

■ **وظایف خصوصی :** وظایف خصوصی هر نگهبان وظایفی است که از طرف یگان مربوطه با توجه

به شرایط مکانی و زمانی به وی داده می شود که عبارت اند از :

۱ کلمه شناسایی پادگان : جزئیات آن توسط پاس بخش به نگهبان توضیح داده می شود. کلمه

شناسایی به منظور شناسایی افرادی که به محل نگهبانی نزدیک می شوند، به کار می رود. این کلمه به

نام های کلمه عبور، رمز شب، اسم شب و... استفاده می شود که معمولاً سه جزء دارد. جزء اول و سوم

آن را اسم و جزء دوم آن را عدد تشکیل می دهد مانند انقلاب ۵۷ پیروزی یا قرآن ۱۴ ایمان.

تذکر :

ممکن است برای تشکیل کلمه شناسایی از روش های ابتکاری دیگر استفاده شود که با توجه به وضعیت تغییر می یابد.

۲ شرایط محل نگهداری : در صورت لزوم دارای میدان دید و تیر وسیع و دارای سنگر باشد؛ به یکی از وسایل ارتباطی مانند بی سیم، مجهز باشد؛ دارای استتار و اختفا باشد؛ در جایی که از سنگرهای نگهداری استفاده می شود، در سنگرها روبه روی هم نباشند؛ محل نگهدار تار یک ولی حوزه نگهداری روشن باشد.

■ مراحل برخورد نگهدار با سواران یا عابران

هنگامی که عابری به پست نگهداری نزدیک می شود، نگهدار با نشانه روی سلاح به طرف عابر در فاصله مناسبی از سنگر نگهداری با توجه به وضعیت منطقه او را با یک ایست بلند و رسا متوقف می کند. سپس می گوید دست ها بالا پاها باز اسلحه سرد و گرم با دست چپ کنار پای چپ قرار داده شود. چند قدم جلو بیاید، طوری که دسترسی به سلاح نداشته باشد. اگر پنجه های دست عابر برای نگهدار قابل رؤیت نبود، از عابر بخواهد کف دست های خود را به هم بزند و برای آنکه نگهدار مطمئن شود که عابر چیزی در پشت خود مخفی نکرده، به او بگوید عقب گرد کند. سپس بگوید کیستی؟ در اینجا دو حالت برای نگهدار وجود دارد: عابر آشنا است یا نا آشنا (ناشناس)

■ اگر عابر آشنا بود:

عابر می گوید آشناست. نگهدار می گوید آشنا کیست؟ در جواب: نگهدار با فرمان پیش به جلو برای شناسایی به طوری که از سنگر دور نباشد و زیاد هم نزدیک نشود عابر را به جلو کشانده و با یک ایست بلند او را متوقف می کند. نگهدار باید مراقب عکس العمل های خود باشد و همچنان دست های عابر بالا باشد. سپس نگهدار به آرامی می گوید اسم شب؛ عابر باید جزء اول کلمه شناسایی را بگوید. بعد نگهدار برای شناساندن خود جزء دوم اسم شب را می گوید و عابر بعد از آن جزء سوم اسم شب را می گوید. در این موقع که عابر شناسایی شد، نگهدار می تواند اجازه نزدیک شدن به پست نگهداری را به وی بدهد؛ اما نگهدار نباید از سنگر خود خارج شود.

■ اگر عابر ناشناس بود:

عابر ممکن است که بگوید آشناست. نگهدار می گوید آشنا کیست؟ عابر ممکن است هر چیزی بگوید. سپس نگهدار با کلمه پیش عابر را به جلو می کشاند و در فاصله مناسبی از سنگر او را با یک ایست بلند

متوقف می‌کند و از وی کلمه شناسایی را می‌خواهد. پس از اینکه عابر کلمه شناسایی را نداد؛ با او به ترتیب زیر برخورد می‌شود که در اینجا دو حالت دارد : نگهبان یک نفر باشد یا نگهبان دو نفر باشند.

اگر نگهبان یک نفر بود، بهتر است عابر را در حالتی که بر او تسلط دارد، نگاه دارد و پاس بخش را خبر کند.

اگر نگهبان دو نفر باشند، نگهبان مسلح در یک نقطه که کاملاً بر عابر دید و تیر مستقیم داشته باشد، استقرار می‌یابد و نگهبان دوم به بازرسی از او می‌پردازد.

■ مواردی که نگهبان حق تیراندازی دارد :

- ۱ زمانی که از طرف مسئول شب یا پاس بخش دستور تیراندازی به وی صادر شود.
- ۲ جان نگهبان در خطر باشد.
- ۳ اگر عابر متوقف نشد، یک تیر هوایی شلیک کند و بعد از اینکه اعتنایی نکرد، پاهایش را نشانه رود. در بعضی از مناطق ممکن است به خاطر حساسیت منطقه به نگهبان گفته شود که اگر عابر با اولین تیر متوقف نشد (تیر هوایی) با تیر دوم او را هدف قرار دهد.

■ اصطلاحات نگهبانی

- ۱ وسایل ارتباطی : وسایل ارتباطی که در پست‌ها از آنها استفاده می‌شود، عبارت‌اند از تلفن صحرایی (قورباغه‌ای)، بی سیم و آیفون.
- ۲ علائم قراردادی : مانند شلیک هوایی، سوت، صدای حیوانات و....
- ۳ پاسدارخانه : محلی است که نگهبان‌ها در آنجا جمع می‌شوند و کارهای مربوطه را انجام می‌دهند.
- ۴ مسئول شب : مسئولیت نظارت بر انجام وظایف محوله بر نگهبانان را برعهده دارد و در غیبت فرمانده پادگان و معاون او موظف است به امور پادگان رسیدگی کند.
- ۵ مسئول پاسدارخانه : کلیه اموری که در پاسدارخانه انجام می‌شود، مانند بازجویی افراد دستگیر شده، نظارت بر انضباط نگهبانان و تعیین اسم شب بر عهده مسئول پاسدارخانه است.
- ۶ پاس بخش : فردی که مسئولیت امور زیر را به عهده دارد :

الف) مشخص کردن و تنظیم لوح نگهبانی

ب) توجیه نفرات : قبل از ورود به پست و واگذار کردن آنها به منطقه واگذار شده

پ) گرفتن کلمه شناسایی از مسئول پاسدارخانه و انتقال آن به نگهبانان

ت) سرکشی دائم به پست‌ها و تعویض به موقع آنها

ث) پیش‌بینی ذخیره افراد آماده برای مواقع لازم مانند نگهبان آماده، تلفنچی و....